

Verloederde wijk krijgt riolering en zelfs glasvezel

De zand- en grindpaden in de wijk Fleur de Marie in Willemstad zijn nu bestraat.foto sinaya wolfert
Sinaya R. Wolfert

Bewoners Curaçaose Vogelaarwijk Fleur de Marie blij met opknapbeurt

JEANNETTE VAN DITZHUIJZEN /
WILLEMSTAD

De renovatie van de Curaçaose Vogelaarwijk Fleur de Marie is klaar. Met behulp van zo'n zes miljoen euro uit Nederland werd de wijk in Willemstad opgeknapt. De krotten verdwenen, zandpaden werden bestraat, er kwam riolering en - tot jaloezie van de duurdere buurten - zelfs glasvezel.

Verstopt achter de Scharlooweg met zijn kapitale en vaak rijkversierde villa's van eind negentiende eeuw ligt een arbeiderswijkje met de romantische naam Fleur de Marie. Na de vestiging van Shell (1918) bouwden toegestroomde arbeiders uit Curaçao en het Caribisch gebied hier kleine huisjes met daken van platgeslagen kerosineblikken.

Nog in de jaren zestig ontbraken riolering, waterleiding en elektriciteit. Francisco Sanchez (81) herinnert zich dat hij na schooltijd emmers water moest kopen bij een mevrouw even verderop die wel waterleiding had. Zijn vader had bij hun huis een wc aangelegd, maar de meeste bewoners verzamelden hun uitwerpselen in kerosineblikken. Voor 50 cent per blik leegde buurtbewoner 'Jonchi Pushi' die in het vlakbij gelegen binnenwater.

De onderlinge saamhorigheid in de wijk was altijd groot. Oud-premier

Miguel Pourier, die als kind twee jaar in de wijk woonde, herinnert zich dat de bewoners één grote familie vormden. Daaraan kwam een einde toen eind jaren zestig de brug over de Annabaai werd gebouwd en bijna de helft van de huizen moest wijken voor de oprit van de brug.

Volgens een bewoonster zijn sommige oude mensen gestorven van verdriet, omdat ze weg moesten. Sanchez weigerde te vertrekken en trok bij zijn grootmoeder in, die een huisje bewoonde dat wel bleef staan. Hij woont er nog en wil nooit meer weg.

Omdat de sfeer weg was, vertrokken veel overgebleven bewoners alsnog. Illegale buitenlanders en drugsverslaafden betrokken hun huizen; andere huisjes vervielen tot krotten. Wie in deze verloederde buurt niets te zoeken had, bleef er liever weg.

Totdat Nederland flink wat geld in deze officiële Vogelaarwijk pompte. Zandpaden werden bestraat; er kwam een buurtcentrum en een sportveldje; krotten werden vervangen door nieuwe huisjes en de bewoners van oude huizen kregen verf om die te schilderen.

"Een enorme verbetering", zegt Sanchez, terwijl hij wijst op de bestrating voor zijn deur. "Door de vernieuwingen is de animo van de bewoners teruggekeerd." Zijn neef uit Nederland vult aan: "De mensen moeten alleen nog wennen aan de riolering, en het waswater niet meer over straat gooien."

Ook het vuilnis, dat veelvuldig tussen de huizen slingerde, moet beter worden afgevoerd. "Maar dan moeten de instanties wel meewerken", vertelt maatschappelijk werkster Josje Smits. "De buurtbewoners hebben al twee keer uit eigen beweging een grote schoonmaakactie gehouden, waarna de vuilnisophaaldienst niet kwam

opdagen, zodat honden de plastic zakken openscheurden. Dat is niet bepaald bemoedigend."

Waar krotten verdwenen, bleven de bomen staan; er werd zelfs nieuw groen aangeplant. Belangrijk, want bou palu zitten (onder de boom) is traditie op Curaçao. Zo slepen bewoners nog steeds hun stoelen naar de grote boom vlakbij het buurthuis voor een potje domino. De vrouwen kijken toe of maken elkaars haar op. Alleen een regenbui drijft ze naar binnen.

"De meeste bewoners verzamelden hun uitwerpselen in kerosineblikken,,